

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Westphal

Protokolant: st. sekr. sąd Katarzyna Chudzińska

po rozpoznaniu w dniu: 23 listopada 2017r. w T.

sprawy z powództwa: (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko: M. S.

o zapłatę

I . zasądza od pozwanej M. S. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. kwotę 61.612,92 CHF (sześćdziesiąt jeden tysięcy sześćset dwanaście 92/100 franków szwajcarskich) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 maja 2017r. do dnia zapłaty, przy czym zastrzega pozwanej prawo do powołania się w toku egzekucji na ograniczenie jej odpowiedzialności wynikające z ustanowienia hipotek na rzecz powoda, a pozwana może spełnić świadczenie w walucie polskiej , przy czym wartość waluty obcej będzie określona według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia wymagalności roszczenia , czyli dnia 15 maja 2017r. ,

II. w pozostałej części oddała powództwo ,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 20.200,95 zł (dwadzieścia tysięcy dwieście 95/100) z tytułu zwrotu kosztów procesu ,

IV. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.036,00 zł (dwa tysiące trzydzieści sześć) brutto z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu - radcy prawnego A. S.,

V. nakazuje wypłacić radcy prawnemu A. S. ze Skarbu Państwa – kasy Sądu Okręgowego w Toruniu kwotę 6.820,00 zł (sześć tysięcy osiemset dwadzieścia) brutto z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu .

Sygn. akt I C 1013/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wniósł pozew przeciwko M. S. . Domagał się w nim zasądzenia kwoty 80.018,52 CHF z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanej jako dłużnika rzeczowego, do prawa własności nieruchomości położonej w miejscowości G. , gmina O. , objętej księgą wieczystą nr (...) obciążonej na rzecz powoda hipoteką umowną zwykłą do kwoty 57.249,00 CHF oraz hipoteką umowną kaucyjną do kwoty 31.000 CHF , zastrzegając jej prawo do powołania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności. Poza tym, powód wnosił o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Pozwana wносиła o oddalenie powództwa (k. 125 - 129) .

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 23 września 2004r. pozwana zawarła z Bankiem (...) z siedzibą w K. „Umowę kredytu budowlano-hipotecznego” numer (...) - (...). Kredyt został jej udzielony w wysokości 57.249,00 CHF. Był on przeznaczony na zakup i dokończenie budowy domu wolnostojącego położonego w miejscowości G., gmina O.. Kredyt był udzielony na okres 294 miesiące, licząc od dnia wypłaty kredytu lub jego pierwszej transzy, z ostatecznym terminem spłaty w dniu 30 marca 2029 roku. Pozwana zobowiązywała się dokonać spłaty rat kredytu i odsetek w terminach i wysokościach określonych „Harmonogramie spłat” stanowiącym integralną część umowy. W paragrafie 9 pkt 4 umowy stwierdzono także, że zostanie on jej przesłany w terminie 14 dni od uruchomienia kredytu. W paragrafie 23 pkt 2 pozwana potwierdziła, że wraz z umową kredytu otrzymała „Regulamin Kredytowania osób fizycznych w Banku (...) S.A.” i „Wyciąg z aktualnie obowiązującej Taryfy opłat i prowizji pobieranych przez Bank (...) S.A. dla klientów segmentu Osób Fizycznych”. W punkcie 3 tego paragrafu potwierdziła także, że zapoznała się ze wszystkimi warunkami niniejszej umowy, postanowieniami „Regulamin Kredytowania osób fizycznych w Banku (...) S.A” oraz „Wyciągiem z aktualnie obowiązującej Taryfy opłat i prowizji pobieranych przez Bank (...) S.A. dla klientów segmentu Osób Fizycznych” i wyraża na nie zgodę.

Integralną część umowy stanowiły załączniki w postaci :

- 1/ wniosku o wypłatę kredytu - załącznik nr 1 ,
- 2/ harmonogramu wypłaty kredytu oraz warunku wypłaty – załącznik nr 2 ,
- 3/ zabezpieczenia spłaty kredytu w okresie ubezpieczenia niskiego udziału własnego oraz w okresie ubezpieczenia spłaty kredytu w okresie przejściowym- załącznik nr 3 ,
- 4/ pełnomocnictwa do rachunku, o którym mowa w § 9 ust. 8 – załącznik nr 4
- 5/ innych praw i zobowiązań stron umowy – załącznik nr 5 ,
- 6/ oświadczenia o poddaniu się egzekucji- załącznik nr 6 ,
- 7/ postanowień dotyczących kredytów walutowych – załącznik nr 7 ,

Załącznik numer 7 , podpisany przez pozwaną, zawierał oświadczenie w punkcie 1 , że kredytobiorca jest znane oraz wyjaśnione przez Bank ryzyko zmiany kursu waluty, w której zaciągnął zobowiązanie kredytowe i jest świadomy ponoszenia przez siebie tego ryzyka. Punkt 2 tego załącznika miał następujące brzmienie:

„2. jednocześnie Kredytobiorca przyjmuje do wiadomości, że:

- 1/ prowizja bankowa od kredytu walutowego naliczana jest i pobierana w złotych po kursie sprzedaży waluty kredytu obowiązującym w Banku, zgodnie z Tabelą kursów walut Banku (...) S.A. ogłaszaną w siedzibie Banku, w dniu zapłaty prowizji,
- 2/ kwota kredytu lub transzy kredytu wypłacana jest w złotych po przeliczeniu według kursu kupna waluty kredytu obowiązującego w Banku, zgodnie z Tabelą kursów walut Banku (...) S.A. ogłaszaną w siedzibie Banku, w dniu wypłaty kredytu lub transzy kredytu,
- 3/ ewentualna nadwyżka wynikająca z różnic kursowych zostanie wypłacona przelewem na rachunek bankowy Kredytobiorcy wskazany we Wniosku o wypłatę kredytu, który stanowi Załącznik nr 1 do umowy kredytu,
- 4/ kwota spłaty podlega przeliczeniu na złote po kursie sprzedaży waluty kredytu obowiązującym w Banku zgodnie z Tabelą kursów walut Banku (...) S.A. ogłaszaną w siedzibie Banku na koniec dnia spłaty ,

W punkcie 3 tego Załącznika kredytobiorca wyraził zgodę na wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego w PLN . Do przeliczenia kwoty waluty należy stosować kurs średni NBP waluty kredytu obowiązujący w dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego.

dowód: umowa kredytowa k. 13- 18 , załączniki k. 19 – 29 ,

Zanim pozwana zawarła umowę kredytową z bankiem (...) ,to zasięgała informacji w innych bankach . Okazało się, że bank (...) oferował najkorzystniejsze warunki. Pozwana miała zamiar kupić domu w stanie surowym. W tym celu chciała uzyskać kredyt w wysokości 110.000 zł . Dysponowała własnymi środkami na wykończenie domu w wysokości 67.000 zł . Pochodziły one ze sprzedaży jej mieszkania.

Pozwana zaciągnęła kredyt we frankach szwajcarskich , gdyż był on najkorzystniejszy . Rata wynosiła bowiem około 500 zł miesięcznie . W innym banku, w którym zasięgała informacji , musiałaby płacić z tego tytułu 1.600 zł miesięcznie. W Banku (...) mówiono pozwanej ,że frank szwajcarski jest stabilną walutą w przeciwieństwie do dolara .

Pozwana spłacała kredyt w złotówkach. Założyła rachunek złotówkowy w Banku (...) , z którego na podstawie stałego zlecenia była pobierana rata kredytu. Bank przeliczał ją według kursu franka szwajcarskiego. Pozwana w swoich obliczeniach uzyskiwała odmienną kwotę raty niż tę , którą ściągał bank. Nie chodziła do banku pytać jak została ona wyliczona.

W pewnym momencie pozwana otrzymała wypowiedzenie z pracy i powstały zaległości oraz narosły odsetki . W dniu 24 października 2006r. pozwana zawarła z Bankiem (...) S.A. Centrum Windykacji (...) w E. „Porozumienie w sprawie restrukturyzacji zadłużenia” . Potwierdziła w nim, że na dzień 20 września 2016r. Bankowi przysługuje wobec niej niesporna i wymagalna wierzytelność w kwocie 63.424,45 CHF z tytułu umowy kredytu budowlano hipotecznego z dnia 23 września 2004 r. na którą składają się :

- kapitał - 56.164,32 CHF,

- odsetki – 20,64 CHF,

- odsetki karne- 7.239,49 CHF.

Pozwana zobowiązała się do spłaty zadłużenia w ratach miesięcznych w wysokości nie mniejszej niż 350 CHF płatnych do dnia 30- go każdego miesiąca kalendarzowego , począwszy od 30 września 2006 r.

Pozwana miała trudności w znalezieniu zatrudnienia . Była pracownikiem interwencyjnym. W 2008 roku jej mąż zachorował na nowotwór. Musiała się nim opiekować, powstawały koszty. Zaległość wobec Banku narastała. Po wystawieniu w dniu 27 sierpnia 2010r. Bankowego Tytułu Egzekucyjnego, było prowadzone postępowanie egzekucyjne przez komornika. Pozwana poddała się mu i niczego nie zaskarżała. Starła się sprzedać dom, ale bez rezultatu . Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone w dniu 15 listopada 2012r. wobec jego bezskuteczności .

dowód: przesłuchanie pozwanej k. 163 v - 164, (...) k. 30 – 32, bankowy tytuł egzekucyjny k. 33 – 34, postanowienie k. 35, wnioski o wszczęcie postępowania egzekucyjnego k. 36 – 37, postanowienie o umorzeniu postępowania k. 38 – 39,

W dniu 26 września 2013r. wierzytelność dotycząca pozwanej została zbyta na rzecz powoda.

dowód: umowa k. 40 – 52, załącznik k. 59 - 60 .

W księdze wieczystej o numerze (...) widnieje pozwana jako wyłączny właściciel nieruchomości . W dziale IV tej księgi są wpisane na rzecz powoda hipoteki w wysokości 57.249 CHF i 31.000 CHF .

dowód: wydruk księgi wieczystej k. 161 - 162.

Sąd zważył , co następuje:

Pozwana zgłosiła następujące zarzuty przeciwko żądaniu pozwu :

1/ istnienie i wysokość wierzytelności nie jest udowodniona. Zdaniem pozwanej : Powód przedstawił jedynie dokumenty - umowę pierwotną, porozumienie o restrukturyzacji , (...) oraz dokumenty dotyczące egzekucji komorniczej. Dokumenty te odnoszą się do sytuacji sprzed wielu lat i nie dają podstawy, aby twierdzić, że kwota wskazana w pozwie jest ustalona prawidłowo. W szczególności powód nie udowodnił w żadnej mierze jaka jest kwota roszczenia głównego (powód wskazał kwotę 49.018,53 CHF). Fakt ,że opiera się ona na kwocie podanej przez pierwotnego wierzyciela w umowie cesji nie stanowi potwierdzenia, że w rzeczywistości pozwana ma dług w takiej wysokości, ale jedynie, że pierwotny wierzyciel wskazał taką kwotę. Identyczne stanowisko dotyczy odsetek ustawowych (k. 126) .

W ocenie sądu argumenty te nie są zasadne. Powód ograniczył swoje roszczenie do odpowiedzialności pozwanej jako dłużnika rzeczowego. Jest natomiast okolicznością niesporna w niniejszej sprawie , że nieruchomości pozwanej jest obciążona dwiema hipotekami na rzecz powoda. Wynika to też jednoznacznie z wydruku księgi wieczystej. Powód dochodzi więc zaspokojenia z nieruchomości, stosownie do art. 65 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece (u.k.w.) .Nie musi więc wykazywać w niniejszym procesie okoliczności dotyczących odpowiedzialności pozwanej jako dłużnika osobistego. Kwota dochodzonego roszczenia mieści się natomiast wysokości zabezpieczenia hipotecznego. Pozwana oprócz negacji roszczenia powoda nie przedstawiła żadnych argumentów merytorycznych podważających dochodzone kwoty np. że po cesji dokonała jakiejś wpłaty lub wpłat obniżających jej zadłużenie . W tym zakresie to pozwaną obciążał ciężar dowodu . Zgodnie bowiem z art. 6 kodeksu cywilnego (k.c.) ciężaru udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece domniemywa się, że prawo jawne z księgi wieczystej jest wpisane zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym. Domniemanie to może zostać obalone – art. 10 u.k.w. Nie jest konieczne wytoczenie w tym celu odrębnego powództwa, gdyż może to nastąpić także w innym postępowaniu jako przesłanka rozstrzygnięcia. Art. 94 u.k.w. stanowi ,że wygaśnięcie wierzytelności zabezpieczonych hipoteką pociąga za sobą wygaśnięcie hipoteki (...). Wygaśnięcie takiej wierzytelności mogłoby nastąpić w przypadku, gdyby zobowiązanie było w całości spłacone. Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na pozwanej . W tym przypadku również oprócz negowania kwot przedstawionych przez powoda , nie zgłosiła ona żadnego dowodu w celu podważenia ich prawidłowości. Nie można więc uznać, że skutecznie zakwestionowała wysokość roszczenia, tym bardziej, że nie twierdzi przecież , że zostało ono przez nią spłacone w całości . Nie przedstawiła nawet żadnych własnych obliczeń ile wynosi jej zadłużenie .

Nieuzasadniony jest zarzut braku wyciągu z ksiąg rachunkowych banku , w sytuacji gdy do pozwu został dołączony bankowy tytuł egzekucyjny, który jest wystawiany na podstawie takiego wyciągu (k. 33). Zarzut nieprzedstawienia dokumentu dotyczącego wypowiedzenia pierwotnej umowy oraz porozumienia w sprawie restrukturyzacji zadłużenia, również jest nieskuteczny. Do pozwu dołączono „Porozumienie w sprawie restrukturyzacji zadłużenia” . Pozwana nie kwestionuje, że je zawarła (k. 163 v) . Jest więc oczywiste, że modyfikowało ono pierwotny stosunek zobowiązaniowy określając nowe zasady spłaty zobowiązania . Wynika też z niego, że umowa kredytowa nie została wypowiedziana - § 12 . Okoliczność czy doszło do jej wypowiedzenia , a także do wypowiedzenia (...) nie ma natomiast znaczenia, gdyż powód nie dochodzi swojego roszczenia na ich podstawie, lecz na podstawie hipoteki , a pozwana nie twierdzi, że nadal spłaca zobowiązanie stosownie do ich postanowień.

Skoro więc pozwana nie wykazała, że wierzytelność wygasła, to nie podważała też domniemania wynikającego z hipotek obciążających nieruchomości.

Bezasadny był zarzut, że w toku postępowania powód nie może już zgłosić kolejnych wniosków dowodowych , gdyż powinien już w pozwie przytoczyć wszelkie fakty i dowody (k. 127) . Sąd nie podziela tego stanowiska, gdyż w chwili wnoszenia pozwu powód nie wiedział jeszcze jakie będzie stanowisko strony pozwanej, jakie będzie ona podnosić

argumenty i czy będzie z tego wynikać konieczność zgłoszenia kolejnych faktów i dowodów. Dopiero po złożeniu odpowiedzi na pozew przez profesjonalnego pełnomocnika, powód poznał wszystkie argumenty strony pozwanej . Dopiero więc na tym etapie postępowania mógł podjąć w pełni obronę . Dlatego sąd zezwolił na ustosunkowanie się do pisma pozwanej i umożliwił zgłoszenie twierdzeń i dowodów (k. 130) . W przeciwnym przypadku powód byłby pozbawiony prawa do obrony swojego stanowiska.

2/ abuzywność klauzul waloryzacyjnych kredytu hipotecznego. Zdaniem pozwanej : W szczególności istotna staje się ocena obowiązywania postanowień zawartych w załączniku nr 7 do umowy. Pozwana nie tylko nie miała wpływu na uregulowanie postanowień zawartych w regulaminie , lecz wręcz została „zmuszona” do podpisania umowy na warunkach określonych przez pierwotnego wierzyciela. Pozwana bowiem występowała o udzielenie kredytu w kwocie po przeliczeniu na złote - 110.000 , Bank zaś uzależnił otrzymanie przez nią kredytu od zaciągnięcia zobowiązania wysokości 160.000 zł. Postanowienia załącznika nr 7 wyraźnie wskazują, że zarówno prowizja bankowa, wypłata kwoty lub transzy kredytu , jak i jego spłata dokonywane są w walucie polskiej, po przeliczeniu kursu wymiany walut na dany dzień, a jedynie wartość tego kredytu została wyrażona w walucie obcej. Powyższe postanowienia w zakresie ustalania kursu sprzedaży walut są tożsame z postanowieniami zawartymi w rejestrze postanowień wzorców umownych uznanych za niedozwolone, prowadzonym przez Prezesa UOKiK o numerach: (...), (...), (...). Konsument nie ma żadnej możliwości weryfikacji, czy kurs ceny ustalany jest w oparciu o obiektywne kryteria, a co za tym idzie - czy pokrywane przez niego opłaty w rzeczywistości były uzasadnione (k. 127 – 128).

W ocenie sądu , brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwana została w jakikolwiek sposób zmuszona do zawarcia umowy kredytu w Banku (...). Jej twierdzenia, że narzucono jej konieczności zaciągnięcia zobowiązania w większej kwocie niż ta o jaką wnosiła – 167.000 zł (k. 163 v) są gołosłowne, a przez to niewiarygodne. Oprócz twierdzeń pozwanej nie są one w żaden sposób udowodnione . Należy też zwrócić uwagę, że w umowie o kredyt, jak w każdej innej umowie, występują dwie strony. Nie tylko kredytobiorca dokonuje własnej oceny czy oferta banku jest dla niego atrakcyjna i satysfakcjonująca, ale także bank szacuje zobowiązanie pod kątem rachunkowym – ekonomicznej opłacalności dla niego , a także „zdolności kredytowej” klienta . Skoro dochodzi do zawarcia umowy, to oznacza, że obie strony są zadowolone z jej warunków. Hipotetycznie zakładając nawet, że twierdzenia pozwanej o konieczności zaciągnięcia kredytu w wyższej wysokości są zasadne, to nie stanowiło to jednak dla niej okoliczności skutkującej odstąpieniem od zawarcia tej umowy. Sama bowiem twierdziła, że proponowana oferta była bardzo atrakcyjna. Miesięczne raty były znacznie niższe od proponowanych w innym banku. Pozwana czyniła w tym zakresie ustalenia. Nie działała więc pochopnie . Doszła więc do wniosku, że nawet jeżeli kwota kredytu jest wyższa, to oferta nadal jest dla niej atrakcyjna. Podnoszenie obecnie tego argumentu i przypisywanie mu cechy „zmuszania” nie jest więc skuteczne .

Umieszczenie pewnej klauzuli wzorca umownego , w katalogu klauzul które są uznane za niedozwolone , nie wywołuje skutku w postaci mocy powszechnie wiążącej . Zgodnie bowiem z art. 23 „d” ustawy z dnia 16 lutego 2017r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. 205r. ,poz. 184 ze zmianami) prawomocna decyzja o uznaniu postanowienia wzorca umowy za niedozwolony ma skutek wobec przedsiębiorcy , co do którego stwierdzono stosowanie niedozwolonego postanowienia umownego oraz wobec wszystkich konsumentów , którzy zawarli z nim umowę na podstawie wzorca wskazanego w decyzji.

Pozwana nie wykazała , żeby decyzja taka została wydana wobec Banku (...) odnośnie kwestionowanego przez nią postanowienia wzorca umowy.

Zgodnie z art. 384 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym w chwili zawarcia umowy kredytowej ustalony przez jedną ze stron wzorec umowy, w szczególności ogólne warunki umowy, wzór umowy, regulamin , wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przy zawarciu umowy. W niniejszej sprawie pozwana pokwitowała własnym podpisem , że otrzymała te dokumenty . Nie kwestionowała tej okoliczności . Były więc one dla niej wiążące , także załącznik nr 7 .

W czasie trwania stosunku zobowiązaniowego pozwana nie miała zastrzeżeń co do zasad określonych w tym załączniku. Pomimo że , jak twierdzi, nie mogła zrozumieć w jaki sposób bank obliczał potrącane jej raty , nie zwróciła się do banku o jakiegokolwiek wyliczenia, czy wyjaśnienia . Nie wynika też z jej zeznań ,żeby sprawdzała tabele kursów

w banku , według których były one przeliczane . Pozwana nigdy wcześniej przed tym procesem nie podnosiła wobec banku jakichkolwiek zarzutów dotyczących zasad spłaty kredytu , sposobu przeliczania, przyjmowanego w tym celu kursu waluty . Nie podnosiła tego nawet w przypadku zawarcia porozumienia w sprawie restrukturyzacji zadłużenia . Nie kwestionowała wysokości podanego w tym dokumencie zadłużenia. Stwierdzić należy ,że problemem było bowiem nie to jaki pozwany przyjmował kursu waluty , lecz to że pozwana na skutek problemów z pracą i problemów rodzinnych nie dysponowała pieniędzmi , żeby spłacać swoje zobowiązanie. W postępowaniu egzekucyjnym także nie wносиła ona jakichkolwiek zastrzeżeń. Nigdy więc wcześniej nie kwestionowała wysokości zadłużenia , sposobu jego obliczenia. W żaden sposób nie dążyła do weryfikacji obliczeń banku . Tym bardziej więc niewiarygodne są zgłaszane obecnie zarzuty tego dotyczące. Nie zasługuje na uwzględnianie zarzut ,że „nie miała żadnej możliwości weryfikacji, czy kurs ten jest ustalany w oparciu o obiektywne kryteria” (k. 128) . Nie podejmowała bowiem jakichkolwiek prób takiej weryfikacji . Nie sposób więc zasadnie twierdzić , że takiej możliwości nie miała. Mając na uwadze tę postawę pozwanej nie sposób też przyjąć, żeby była zmuszona do czegokolwiek przez bank .

Podnoszone obecnie przez pozwaną zarzuty należy ocenić jako nadużycie prawa podmiotowego nie zasługujące na ochronę w świetle art. 5 k.c. Jeżeli bowiem pozwana miała jakiegokolwiek uwagi , czy zastrzeżenia , które obecne są zgłaszane , to powinna je zgłosić do powoda lub wcześniej – do banku. Pozwoliłoby to tym podmiotom na ustosunkowanie się do nich i reakcję , gdyby (zakładając hipotetycznie) były jakie nieprawidłowości – np. w przeliczeniu raty .

W celu podniesienia w niniejszym procesie skutecznego zarzutu abuzywności zasad określonych w załączniku nr 7, pozwana powinna wykazać ,że przyjęty tam sposób spłaty zobowiązania, był dla niej krzywdzący i w sposób nieuzasadniony prowadził do nadmiernego wzbogacenia powoda . Musiałaby, na przykład wykazać ,że przyjęty do rozliczeń kurs waluty w sposób istotny odbiegał od kursu określonego przez Narodowy Bank Polski oraz godziwej marży banku. Pozwana żadnego takiego dowodu w niniejszej sprawie nie zgłosiła . Wręcz przeciwnie, sama twierdziła, że umowa była dla niej korzystna ze względu na bardzo niską ratę. Oznacza to ,że przelicznik nie był dla niej krzywdzący .

Zwrócić też należy uwagę ,że celem indeksacji kredytu nie było przysporzenie majątkowe na rzecz jednej ze stron , lecz zachowanie na przestrzeni długiego okresu spłaty kredytu jednolitej wartości wzajemnych świadczeń stron . W tak długim okresie na jaki udzielono kredyt trudno bowiem o zachowanie stałości siły nabywczej pieniądza. Chodziło więc o waloryzację świadczenia w sposób określony w art. 358¹ § 2 k.c.

Pozwana w osobiście sporządzonym piśmie z dnia 29 czerwca 2017r. podniosła zarzut przedawnienia (k. 107). Został on podtrzymany na rozprawie w dniu 23 listopada 2017r. (k. 163) .

Zgodnie z art. 77 u.k.w. przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Przepisu tego nie stosuje się do roszczenia o świadczenia uboczne. Należy przypomnieć, że w niniejszej sprawie powód dochodzi roszczenia właśnie na podstawie hipoteki. Nie ma więc znaczenia okoliczność , czy doszło do przedawnienia wierzytelności którą ona zabezpiecza. Nie dotyczy to jednak świadczenia ubocznego jakim są odsetki. Okres ich przedawnienia wynosi 3 lata – art. 118 k.c.

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony dnia 15 maja 2017r. (data nadania przesyłki na pocztę - art. 165 § 2 k.p.c.) . Czynność ta spowodowała przerwanie biegu przedawnienia – art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. Przedawnieniu uległy natomiast odsetki za okres wcześniejszy niż 3 lata przed wytoczeniem powództwa, czyli za okres przed 14 maja 2014r. Sąd zasądził więc należność główną wynoszącą 49.018,52 CHF oraz odsetki ustawowe za okres od 14 maja 2014r. do 14 maja 2017r. , gdyż nie uległy one przedawnieniu . Wynoszą one 12.594,40 CHF . Łącznie sąd zasądził 61.612,92 CHF z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty . Skoro już w 2010r. toczyło się postępowanie egzekucyjne , to pozwana wiedziała ,że pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia – art. 476 k.c. Dochodzenie związanych z tym odsetek było więc zasadne – za okres , za który nie uległy one przedawnieniu.

W wyroku sąd zastrzegł pozwanej prawo do powołania się na ograniczenie jej odpowiedzialności , przy czym zgodnie z art. 319 k.p.c. sąd nie wymienił przedmiotów , ani ich wartości. Ponieważ z czynności prawnej (umowy o kredyt) nie wynika ,że świadczenie ma być spełnione wyłącznie w walucie obcej sąd zastrzegł w wyroku , że pozwana może je spełnić także w walucie polskiej i określił sposób przeliczenia świadczenia - art. 358 k.c. Jako datę określenia kursu sąd przyjął dzień wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie . Przemawiała za tym okoliczność ,że za dalszy okres funkcję waloryzacyjną przejmą odsetki za opóźnienie w zapłacie (punkt I wyroku) .

W pozostałej części powództwo zostało oddalone (punkt II wyroku) .

Oprócz fragmentu powołanego wcześniej w tym uzasadnieniu sąd dał wiarę zeznaniom pozwanej . Znajdują one potwierdzenie w dokumentach złożonych do akt sprawy , których strony nie kwestionowały .

Orzekając o kosztach procesu sąd zastosował zasadę stosunkowego ich rozdzielenia stosownie do jego wyniku – art. 100 k.p.c.

Powód dochodził kwoty 80.018,52 CHF , wygrał – 61.612,92 zł , czyli około 77%. Poniósł koszty : 10.800 zł – wynagrodzenie pełnomocnika (§ 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu wynikającym ze zmiany dokonanej dnia 3 października 2016r. – Dz. U. poz. 1667) , opłata od pozwu 15.418,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17,00 zł – razem 26.235 zł . 77% od tej kwoty to 20.200,95 zł. Kwota ta została zasądzona od pozwanej w punkcie III wyroku.

Na koszty procesu po stronie pozwanej składało się wynagrodzenie radcy prawnego z urzędu . Wynosi ono 7.200 zł., a po powiększeniu o podatek VAT -8.856,00 zł. (§ 8 pkt 7 i § 4 ust. 3 w związku z § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez radcę prawnego – Dz. U. poz. 1715) . 23% tej kwoty należało zasądzić od powoda – 2.036,00 zł , gdyż w tej proporcji przegrał sprawę . Pozostała część wynagrodzenia - 6.820,00 zł – podlega wypłacie ze Skarbu Państwa (punkty IV i V wyroku) .